

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale, || In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec-||catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

XXIII. Vtru[m] sint peculiaria quaedam vitia, propter quae suo fructu
spoliatur Confessio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

Caput IIII. De Confessione

Si Cōfessarius careat Potestate ordinis, vel iurisdictionis.

Si non habeat voluntatem conferendi Sacramentum.

Si ipsius iurisdictionis per censuram Ecclesiasticam sit impedita.

Si Absolutionis formam non dicat.

Si Absolutionis formam corrumpat.

Si ad eò fit indoctus, vt nesciat inter lepram, & non lepram distinguere.

Si excommunicatus sit.

Ratione satisfactiōis iteranda venit Cōfessio.

Si careat voluntate satisfaciendi. Huiusmodi enim pœnitens non habet voluntatem suscipiendi Sacramentum integrè.

Veruntamen, si quis initiò statuat satisfacere; postea verò non impleat: illius Confessio non est iteranda. Sine pœnitentia enim sunt dona DEI.

Rom. 11.

POSTREMO, propter casus reseruos iteranda est Confessio. Vnde excommunicatus, si confiteatur priusquam absolutus est, illius Confessio planè irrita est.

Questio XXIII. Suntne peculiaria quedam vitia, propter quæ, suo fructu spoliatur Confessio?

Respōsio. S Vnt fanè non pauca, ac PRIMO omnium Confessionem vitiat laus ex humili scilicet & diligenti Cōfessione quesita; vt si quis
ex

ex humili & pura Confessione laudem venetur. Quare, si quis hoc malo senserit se vulneratum, ne formidet in fine Confessionis vulnus detegere, vt salutarem obtinere valeat Absolutionis medelam.

SECUNDO, inutilem reddit Confessionem deriuatio peccati in DEVM. Est enim ferè nobis hoc vitiū agnatū, & ab Adamo transfusum in nos cū tota infelici hereditate, vt vitiū in alium deriuemus. Mulier (aiebat ille, DEVM videlicet reum facturus) quam dedisti mihi sociam, dedit mihi: quasi dicat: Nisi tu mihi sociam dedisses mulierem, non eram peccaturus. Sic veteres quondam Iudæi: Quare ieiunauimus, & nō aspexisti? Humiliauimus animas nostras, & nesciuiſti? Non est æqua via Domini; quasi DEVM iniquitatis, nō se violatæ legis reos constituentes.

Genes. 3.

Esa. 58.

TERTIO, alij peccati causam reiicunt in Diabolū. Sic illa dicebat: Serpens decepit me; quasi verò Diabolus homini nece sitatē inferre, aut ad peccatū compellere posset.

Gen. 3.

QUARTO, alij peruersitatis suæ noxā optimis DEI creaturis ascribunt. Quid enim aliud agunt, qui se, nescio quo Planeta, natos quiritantur; vt à furtis, vel scortationibus abstinere nō possint, quàm vt DEI creaturas, atq; in DEVM ipsarum Conditorem culpam detorqueant.

QUINTO, se ita natos esse aiunt alij; vt

Caput IIII. De Confessione

nisi potent, sint morbum contracturi, nimirum corporis temperaturam ita mendaciter incusantes, ut cedat in blasphemiam Diuinam.

SEXTO, non desunt, nec defuerunt unquam, qui sibi hoc nomine placent, quod in peccati causam proferre queant suggestionem, blanditias, dona proximi, quibus expugnati, peccato victas manus porrexerint, quorum Confessio, cum non sit tam accusans, quam excusans, nullum sortitur effectum.

1. Cor. 10.

SEPTIMO, pro sua impudentia peccatorum pretextum querunt alij ex Diuini adiutorij subtractione. Sed impia horum est excusatio, cum Apostolus dicat: Fidelis DEVS, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis; sed faciet etiam cum tentatione prouentum. Verum est, desertum a gratia non posse abstinere a peccando: DEVS tamen suos ita conseruat, etiam orbatos gratia, cum per Angelos ministros tentationes amouet; ut facillimum sit in peccatum non rueri. Quapropter facessant cauillationes, apologia, & peccatorum extenuationes, ne blasphemiam in DEVM nos alligemus.

Sunt POSTREMO non pauci, qui suorum peccatorum Confessionem instituentes, suas potius depredicant virtutes, quam peccatorum se reos faciant. Aiunt enim Diuina fauente clementia, orationibus & aliis Christianae religionis officiis vacauit, me integrum a peccatis custodiui; praeterquam quod non satis
gratum

gratū me de beneficiis Diuinis animaduertam. Hi sunt similes Phariseo, cuius oratio in **Luc. 18.** sui præ aliis laude consumebatur.

QVOCIRCA, qui vult rectè confiteri, dicat oportet: Ego sum, q̄ peccaui; ego q̄ iniquitatē cōmisi; **DEVS** gratiā obtulit, sapius me liberauit: Ego tamē per meā improbitatē, ac summū nefas, in istud me crimē cōieci.

CAPVT V.

De Effectibus & Utilitate Confessionis.

Liberatne Confessio à morte peccati? Quæstio

I.

Respōsio.

PŒNITENTIÆ, in quantū est Sacramentum, præcipua pars est Confessio, quia per eā homo ministris Ecclesiæ se subdit, qui sunt Sacramentorum dispensatores. Deinde contritio votum Confessionis annexā habet, & satisfactio pro iudicio Sacerdotis, cui fit Cōfessio, imponitur. Et quia in Sacramēto Pœnitentiæ gratia infunditur, per quā fit remissio peccatorū, sicut in Baptismo: Ideò eo modo Confessio ex vi Absolutionis coniuncta, remittit culpam, quæ dicitur mors animæ, sicut & Baptismus. Quare Cōfessio dñi peccatorem à culpa liberat, eum à morte peccati liberare dicitur.